

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
SIR GORDON SLYNN
της 16ης Δεκεμβρίου 1986 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Στην υπό κρίση υπόθεση, η Γαλλία ζητεί την ακύρωση του κανονισμού 644/85 της Επιτροπής (ΕΕ 1985, L 73, σ. 15), περί καθορισμού εξισωτικής εισφοράς στις εισαγωγές, προς τα άλλα κράτη μέλη, αιθυλικής αλκοόλης γεωργικής προελεύσεως που έχει παραχθεί στη Γαλλία.

Ο προσβαλλόμενος κανονισμός στηρίζεται στο άρθρο 46 της Συνθήκης, το οποίο ορίζει τα εξής:

«Όταν σε κράτος μέλος ένα προϊόν αποτελεί αντικείμενο εθνικής οργάνωσης αγοράς ή εσωτερικής ρυθμίσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος που επηρεάζει την ανταγωνιστική θέση ομοειδούς παραγωγής σε άλλο κράτος μέλος, τα κράτη μέλη επιβάλλουν εξισωτική εισφορά στο προϊόν αυτό κατά την εισαγωγή του από το κράτος μέλος, όπου υπάρχει η οργάνωση ή η ρύθμιση, εκτός αν το κράτος αυτό επιβάλλει εξισωτική εισφορά κατά την εξαγωγή.

Η Επιτροπή καθορίζει το ύψος των εισφορών αυτών κατά το ποσό που απαιτείται για την αποκατάσταση της ισορροπίας. Δύναται επίσης να επιτρέψει την προσφυγή σε άλλα μέτρα, των οποίων καθορίζει τους όρους και τις λεπτομέρειες εφαρμογής.»

Στην υπόθεση 337/82, St.-Nikolaus-Brennerei κατά HZA Krefeld (Συλλογή 1984, σ. 1051), το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο αυτό εξακολουθεί να ισχύει και μετά το τέλος της μεταβατικής περιόδου.

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

Επιτρέπει στην Επιτροπή «να λαμβάνει άμεσα μέτρα διασφάλισης κατά των στρεβλώσεων του ανταγωνισμού που προκαλούνται από ένα κράτος μέλος» και με τη θέσπιση εξισωτικής εισφοράς να επιδιώκει «τη σταθεροποίηση των αγορών και την εξασφάλιση δικαίου βιοτικού επιπέδου στον ενδιαφερόμενο γεωργικό πληθυσμό». «Για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση εναπόκειται στην Επιτροπή να επαγρυπνεί ώστε η διάρκεια ισχύος και το ύψος της εξισωτικής εισφοράς να περιορίζεται στο αναγκαίο για την επαναφορά της ισορροπίας αυτής» (σκέψεις 14 και 15 της απόφασης).

Η υπόθεση St.-Nikolaus-Brennerei αφορούσε τον κανονισμό 851/76 της Επιτροπής (ΟJ 1976, L 96, σ. 41), με τον οποίο επιβαλλόταν επίσης εξισωτική εισφορά επί των γαλλικών εξαγωγών επιδοτούμενης αιθυλικής αλκοόλης, στη συγκεκριμένη όμως περίπτωση μόνο προς τη Γερμανία και τις χώρες της Benelux. Ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό 1407/78 της Επιτροπής (ΟJ 1978, L 170, σ. 28) που όρισε νέα εξισωτική εισφορά μέχρι την κατάργησή του με τον κανονισμό 841/80 της Επιτροπής (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/028, σ. 99).

Από τότε μέχρι το 1984 δεν επιβλήθηκε καμιά εξισωτική εισφορά. Κατόπιν πολλών καταγγελιών, περιλαμβανομένων και αιτήσεων προς την Επιτροπή να απαγορεύσει τις γαλλικές εξαγωγές δυνάμει των εξουσιών που της παρέχονται με τη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 46, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 2541/84 (ΕΕ 1984, L 238, σ. 16), με τον οποίο επέβαλε από 13 Σεπτεμβρίου 1984 εξισωτική εισφορά επί των γαλλικών εξαγωγών προς όλα τα άλλα κράτη μέλη αιθυλικής αλκοόλης γεωρ-

γικής προελεύσεως που δεν είχε μετουσιωθεί σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις που εφαρμόζονται στη Γαλλία.

Το άρθρο 5, παράγραφος 1, επέβαλε στα κράτη μέλη την υποχρέωση να παρέχουν τακτικά στην Επιτροπή πληροφορίες ως προς τις τιμές εισαγωγής της γαλλικής αιθυλικής αλκοόλης: βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, « σε περίπτωση αίσθητης τροποποίησης (μεταβολής) των στοιχείων που ελήφθησαν υπόψη κατά τον καθορισμό της εξισωτικής εισφοράς, η Επιτροπή την προσαρμόζει αναλόγως ».

Η Γαλλία δεν επέκρινε την επαναφορά, με τον κανονισμό αυτό, της εξισωτικής εισφοράς. Με βάση τις παρεχόμενες από τα κράτη μέλη πληροφορίες, η Επιτροπή έκρινε εν συνεχεία ότι η εισφορά δεν είχε τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Συνεπώς, τα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού 2541/84 αντικαταστάθηκαν με νέες διατάξεις που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 644/85. Το ύψος της εξισωτικής εισφοράς αυξήθηκε από το Φεβρουάριο 1985 λαμβάνοντας υπόψη τα προβλήματα που ανέκυψαν κατά την εφαρμογή του κανονισμού 2541/84, διασαφηνίστηκε η φύση της απαιτούμενης αποδείξεως ως προς τη μη γεωργική προέλευση της αιθυλικής αλκοόλης ή τη μετουσίωσή της σύμφωνα με τις σχετικές γαλλικές διατάξεις και τροποποιήθηκαν διατάξεις διοικητικής φύσεως ως προς την είσπραξη της εξισωτικής εισφοράς από άλλα κράτη μέλη.

Η Γαλλία προβάλλει έξι λόγους προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι όλοι οι λόγοι πλην του πρώτου είναι απαράδεκτοι και όλοι αβάσιμοι.

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι πέντε από τους λόγους που προβάλλει η Γαλλία στρέφονται στην πραγματικότητα κατά της μεθόδου υπολογισμού της εισφοράς που περιλαμβάνεται στον κανονισμό 2541/84. Ο κανονισμός αυτός

δεν προσβλήθηκε εμπρόθεσμα. Επομένως, η Γαλλία μπορεί να προσβάλει μόνο τις τροποποιήσεις που επέφερε ο κανονισμός 644/85. Η γαλλική κυβέρνηση αντιτάσσει ότι το γεγονός ότι κανονισμός έχει την ίδια αιτιολογία και θεσπίζει την ίδια μέθοδο υπολογισμού, όπως προηγούμενος, δεν σημαίνει ότι ο τελευταίος κανονισμός δεν μπορεί να προσβληθεί βάσει του άρθρου 173· επικουρικά, προβάλλει ότι η νομιμότητα του προηγούμενου κανονισμού μπορεί να αμφισβητηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 184 της Συνθήκης, στο πλαίσιο προσφυγής κατά του τελευταίου κανονισμού.

Με την ανταπάντησή της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η επίκληση του άρθρου 184 της Συνθήκης συνιστούσε νέο ισχυρισμό που δεν περιλαμβανόταν στην προσφυγή και, επομένως, είναι απαράδεκτος. Κατά την προφορική συζήτηση, η γαλλική κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η επίκληση του άρθρου 184 δεν συνιστούσε νέο ισχυρισμό, αλλά νέο τρόπο διατυπώσεως των λόγων που προβλήθηκαν με την προσφυγή ως προς τη νομιμότητα της εξισωτικής εισφοράς. Θα δεχόμουν τον ισχυρισμό αυτό, κάιτοι με κάποια επιφύλαξη. Επομένως, νομίζω ότι το παραδεκτό των λόγων που προβάλλει η γαλλική κυβέρνηση πρέπει να εξεταστεί βάσει τόσο του άρθρου 173 όσο και του άρθρου 184.

Το Ηνωμένο Βασίλειο, μολονότι παρεμβαίνει προς υποστήριξη της Επιτροπής όσον αφορά την ουσία, θεωρεί ότι οι λόγοι που προβάλλει η γαλλική κυβέρνηση είναι παραδεκτοί βάσει τόσο του άρθρου 173 όσο και του άρθρου 184.

Τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς υποστήριξη των δύο απόψεων σχετικά με το άρθρο 173 είναι ελκυστικά. Αφενός, υποστηρίχτηκε ότι πράξη καθαρά επιβεβαιωτική δεν μπορεί προφανώς να έχει ως αποτέλεσμα την έναρξη νέας προθεσμίας που να επιτρέπει την προσβολή της αρχικής πράξεως, η οποία απλώς επιβεβαιώνεται (βλέπε τις υποθέσεις 42 και 49/59, Snupat, ECR 1961, σ. 53, και ειδικότερα

σ. 75· υπόθεση 17/71, Tontodonati, ECR 1971, σ. 1059· υποθέσεις 33 και 75/79, Kuhner, ECR 1980, σ. 1677 και ειδικότερα σ. 1694). Είναι επίσης σαφές ότι, σε περίπτωση που έχει θεσπιστεί γενικό καθεστώς ή έχουν καθοριστούν γενικά κριτήρια με έναν κανονισμό και στη συνέχεια τέθηκαν σε εφαρμογή με δεύτερο κανονισμό, τρίτος κανονισμός που τροποποιεί αποκλειστικά τις λεπτομέρειες εφαρμογής που προβλέπει ο δεύτερος κανονισμός δεν παρέχει, κατά γενικό κανόνα, τη δυνατότητα αμφισβήτησής της νομιμότητας των διατάξεων του γενικού κανονισμού. Υποστηρίχθηκε ότι οι αρχές αυτές πρέπει να εφαρμοστούν στην υπό κρίση υπόθεση.

Αφετέρου, υποστηρίχθηκε ότι το γεγονός και μόνον ότι με μεταγενέστερο αυτοτελή κανονισμό θεσπίστηκαν τα ίδια κριτήρια ή οι ίδιες διατάξεις με εκείνες προγενέστερου κανονισμού δεν σημαίνει ότι τα εν λόγω κριτήρια ή οι διατάξεις του τελευταίου αυτού κανονισμού δεν μπορούν να αμφισβητηθούν (υπόθεση 2/57, Hauts Fourneaux κατά Ανωτάτης Αρχής, ECR 1958, σ. 199). Προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι η υπό κρίση υπόθεση είναι παρόμοια.

Κατά την άποψή μου πάντως, η υπό κρίση υπόθεση δεν εμπίπτει σε καμιά από τις τρεις αυτές κατηγορίες. Δεν πρόκειται για απλή επιβεβαιωτική πράξη ούτε για πράξη με την οποία απλώς τροποποιείται εκτελεστικός κανονισμός· επίσης, δεν πρόκειται για εντελώς αυτοτελή κανονισμό που αντικαθιστά άλλον. Πρόκειται για τροποποιητικό κανονισμό, καθόσον ο αρχικός κανονισμός εξακολουθεί να ισχύει όπως τροποποιήθηκε. Με εξαίρεση ορισμένες διοικητικές μεταβολές και την αλλαγή της περιόδου αναφοράς, ο τροποποιητικός κανονισμός θεσπίζει τα ίδια κριτήρια με εκείνα που χρησιμοποιήθηκαν για τον πρώτο καθορισμό της εισφοράς, προκειμένου να εφαρμοστεί ο σημερινός συντελεστής.

Αν ο κανονισμός αυτός είχε απλώς ανακαλέσει και αντικαταστήσει τον προηγούμενο κανονισμό, θα μπορούσε κατά την άποψή μου να προσβληθεί ακόμη και αν χρησιμοποιήθηκε η ίδια φρασεολογία στον καθορισμό των κριτηρίων και τα διάφορα άρθρα επαναλήφθηκαν με την ίδια διατύπωση.

Στην πραγματικότητα, τα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού 644/85 θεσπίστηκαν προκειμένου να εισαχθούν μεταβολές στη διαχείριση του συστήματος, να καθοριστούν το νέο ύψος της εισφοράς και, όπως τονίζει η Επιτροπή στη σελίδα 8 του υπομνήματός της αντικρούσεως, από την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 644/85 προκύπτει ότι η περίοδος αναφοράς για την τιμή της μελάσας έχει μεταβληθεί. Αντί της περιόδου Δεκέμβριος 1984 — Φεβρουάριος 1985, ελήφθη υπόψη η περίοδος Οκτώβριος — Δεκέμβριος 1984. Ως εκ τούτου, το αποτέλεσμα ήταν ευνοϊκότερο για τη Γαλλία — η οποία δεν διατύπωσε καμιά σχετική αιτίαση — καθόσον η προκύπτουσα εισφορά ήταν χαμηλότερη από αυτή που θα προέκυπτε αν είχε ληφθεί υπόψη η τελευταία περίοδος.

Επομένως, το νέο σύστημα διαφέρει πολλαπλώς από το παλαιό, έστω και αν η μέθοδος υπολογισμού ή τα ουσιαστικά κριτήρια είναι τα ίδια. Χωρίς να θέλω να επικρίνω την Επιτροπή για τη θέσπιση της νέας εισφοράς με τροποποιητικό κανονισμό, θα ήταν επίσης δυνατό και ίσως καλύτερο να είχε θεσπιστεί με νέο κανονισμό. Μολονότι ο αρχικός κανονισμός εξακολουθεί να ισχύει και δεν μπορεί να προσβληθεί βάσει του άρθρου 173, λαμβάνοντας υπόψη τις τροποποιήσεις στις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού, δέχομαι ότι ο κανονισμός 644/85 δημιουργεί διαφορετικό σύστημα και πρέπει να θεωρηθεί ως « πράξη » η οποία, στο σύνολό της, υπόκειται σε έλεγχο νομιμότητας βάσει του άρθρου 173. Νομίζω ότι η αντίθετη άποψη θα ισοδυναμούσε με υπερβολικά συσταλτική ερμηνεία του άρθρου 173, χωρίς δε αυτό να επιβάλλεται

από λόγους ασφάλειας του δικαίου, καθόσον οποιαδήποτε απόφαση ως προς το κύρος του κανονισμού 644/85 δεν μπορεί να οδηγήσει στην ανατροπή των αποτελεσμάτων του κανονισμού 2541/84. Επομένως, η γαλλική κυβέρνηση δεν περιορίζεται στον πρώτο της λόγο, που αφορά περιστατικά τα οποία φέρονται ως λαβόντα χώρα μετά τον πρώτο κανονισμό και προβάλλονται για να δικαιολογήσουν τη μεταβολή του συντελεστή της εισφοράς. Επομένως, θεωρώ ότι όλοι οι προβαλλόμενοι λόγοι είναι παραδεκτοί δυνάμει του άρθρου 173.

Βάσει αυτού, δεν χρειάζεται να επικαλεστεί η γαλλική κυβέρνηση το άρθρο 184. Πάντως, στην αντίθετη περίπτωση το ζήτημα θα ανέκυπτε.

Είναι σαφές ότι επίκληση του άρθρου 184 μπορεί να γίνει μόνο σε διαφορές που ήχθησαν ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει άλλου άρθρου της Συνθήκης (συνεκδικασθείσες υποθέσεις 31 και 33/62, Wöhrmann κατά Επιτροπής, ECR 1962, σ. 501). Οι προσφυγές αυτές πρέπει προφανώς να είναι παραδεκτές, οπότε, αν κανένας από τους λόγους του άρθρου 173 δεν ήταν παραδεκτός, η Γαλλία δεν θα μπορούσε με κανέναν τρόπο να επικαλεστεί το άρθρο 184. Πάντως, η Επιτροπή δέχτηκε ότι, όσον αφορά τον πρώτο λόγο, η προσφυγή είναι παραδεκτή δυνάμει του άρθρου 173.

Όμως, ανακύπτουν ορισμένα ακόμη ζητήματα. Με την απόφαση Wöhrmann το Δικαστήριο έκρινε ότι: «Το άρθρο 184 έχει ως μόνο σκοπό την προστασία του πολίτη κατά της εφαρμογής παράνομου κανονισμού χωρίς εντούτοις να θίγει τον ίδιο τον κανονισμό, ο οποίος κατέστη απρόσβλητος με την παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 173». Συνήθως ένα τέτοιο επιχείρημα προβάλλεται

σε υπόθεση στην οποία ένα πρόσωπο αμφισβητεί απόφαση της οποίας είναι αποδέκτης. Μπορεί επομένως να προβάλλει ότι ο κανονισμός στον οποίο στηρίζεται η απόφαση δεν μπορούσε να έχει εφαρμογή (ή ήταν παράνομος) για έναν από τους λόγους του άρθρου 173. Αν ένας κανονισμός θεσπίζει γενικά κριτήρια και ένας άλλος, στηριζόμενος στον πρώτο, εφαρμόζει τα κριτήρια αυτά κατά τρόπο που αφορούν άμεσα και ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το πρόσωπο αυτό, αν υποτεθεί ότι δικαιούται να προσβάλει το δεύτερο κανονισμό, μπορεί επίσης, κατά τη γνώμη μου, να επικαλεστεί το άρθρο 184 προκειμένου να αμφισβητήσει το κύρος του βασικού κανονισμού.

Έχει υποστηριχθεί πάντως ότι, λόγω της «προνομιάς» θέσεώς του ενόψει του άρθρου 173, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 184. Πράγματι, πάντοτε νομιμοποιείται να προσβάλει έναν κανονισμό δυνάμει του άρθρου 173· η δυνατότητα επίκλησης του άρθρου 184 θα του παρείχε ένα δεύτερο μέσο παραχής έννομης προστασίας μετά την παρέλευση της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής βάσει του άρθρου 173. Σχετική αναφορά γίνεται στην απόφαση 92/78, Simmenthal κατά Επιτροπής (ECR 1979, σ. 777), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 184 εκφράζει γενικότερη αρχή, «η οποία εξασφαλίζει σε κάθε διάδικο το δικαίωμα να αμφισβητεί, προκειμένου να επιτύχει την ακύρωση αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και προσωπικά, το κύρος προγενέστερων πράξεων των κοινοτικών οργάνων, που αποτελούν τη νομική βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως, αν ο εν λόγω διάδικος δεν είχε το δικαίωμα να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, ευθεία προσφυγή κατά των πράξεων αυτών, των οποίων υφίσταται έτσι τις συνέπειες χωρίς να είναι σε θέση να ζητήσει την ακύρωσή τους».

Εξάλλου, η Γαλλία ισχυρίζεται ότι στην υπόθεση 32/65, Ιταλία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (ECR 1966, σ. 386), το Δικαστήριο δέχτηκε έμμεσα ότι κράτος μέλος μπορεί να

επικαλεστεί το άρθρο 184, καθόσον απέρριψε τον προβληθέντα λόγο δυνάμει του άρθρου αυτού κυρίως διότι δεν υπήρχε επαρκής σύνδεσμος μεταξύ του κανονισμού που είχε προσβληθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση και του προγενέστερου κανονισμού του οποίου το κύρος αμφισβητούνταν. Προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι, αν τα κράτη μέλη δεν μπορούσαν να επικαλεστούν το άρθρο 184, το Δικαστήριο θα το έλεγε χωρίς να εξετάσει αν ο προγενέστερος κανονισμός αποτελούσε τη νομική βάση του μετέπειτα κανονισμού.

Δεν νομίζω ότι στην απόφαση *Simmenthal* το Δικαστήριο αναφέρθηκε στο ζήτημα κατά πόσον τα κράτη μέλη μπορούν να επικαλεστούν το άρθρο 184· η υπόθεση *Ιταλία* δεν αναφέρεται άμεσα στο ζήτημα αυτό. Επομένως, το ζήτημα παραμένει ανοικτό.

Η Επιτροπή δεν ισχυρίζεται ότι τα κράτη μέλη ουδέποτε μπορούν να επικαλεστούν το άρθρο 184. Πάντως, θέτει το ζήτημα αν θα έπρεπε να θεθεί κάποιος περιορισμός στα δικαιώματα των κρατών μελών να επικαλούνται το άρθρο 184 λόγω της προνομιάς θέσης τους δυνάμει του άρθρου 173. Προβάλλει ότι ένα τέτοιο δικαίωμα μπορεί να υπάρχει όταν το κράτος μέλος, το οποίο θα μπορούσε να είχε προκαλέσει δικαστική απόφαση βάσει του άρθρου 173 και δεν το έπραξε, «αιφνιδιάστηκε» από τον τρόπο με τον οποίο εφαρμόστηκε η επίδικη πράξη. Κατά την Επιτροπή, αυτό δεν συμβαίνει εν προκειμένω, καθόσον η Γαλλία συνεργάστηκε στενά στην κατάρτιση του κανονισμού 2541/84 και όφειλε να γνωρίζει πλήρως τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Ως εκ τούτου, δεν θα ήταν ορθό να δοθεί στη Γαλλία η δυνατότητα να θέσει το ζήτημα κατά τον τρόπο αυτό.

Παρά την «προνομιά» θέση των κρατών μελών ενόψει του άρθρου 173, θεωρώ ότι η φράση «κάθε διάδικος» του άρθρου 184 σημαίνει «κάθε διάδικος» και όχι «κάθε διάδικος εκτός των κρατών μελών». Θεωρώ επίσης ότι διάδικοι σε δίκη, η οποία διεξάγεται άλλως πως κανονικά, πρέπει επί του σημείου αυτού να τίθενται σε ίση μοίρα. Ένα κράτος μέλος δεν θα πρέπει να αποδεικνύει ότι είχε βάσιμο λόγο να μην προσβάλει δυνάμει του άρθρου 173 πράξη του Συμβουλίου ή της Επιτροπής ή ότι αιφνιδιάστηκε από την εφαρμογή ή το αποτέλεσμα της πράξης, πριν μπορέσει να επικαλεστεί το άρθρο 184, όπως δεν οφείλει να το πράξει πρόσωπο στο οποίο απευθύνθηκε απόφαση ή πρόσωπο που αφορά άμεσα και ατομικά απόφαση η οποία ελήφθη υπό μορφή κανονισμού ή απευθύνθηκε σε άλλο πρόσωπο. Νομίζω ότι ο περιορισμός αυτός, που προσπαθεί να εισαγάγει η Επιτροπή, δεν υπάρχει στις διατάξεις της Συνθήκης. Σε περίπτωση που θα γινόταν δεκτός, θα έθετε δύσκολα πραγματικά ζητήματα και δεν βλέπω κανέναν επιτακτικό ή ακόμη και νόμιμο λόγο για τέτοια ερμηνεία του άρθρου 184.

Θα πρέπει πάντως να υπάρχει επαρκής σύνδεσμος μεταξύ του κανονισμού ή της απόφασης που είναι αντικείμενο της δίκης βάσει του άρθρου 173 και του κανονισμού του οποίου το κύρος αμφισβητείται βάσει του άρθρου 184, βλέπε υπόθεση *Ιταλία*, πιο πάνω). Ο τελευταίος πρέπει κανονικά να αποτελεί τη νομική βάση του πρώτου. Επιπλέον, ο πρώτος κανονισμός πρέπει να είναι «επίδικος» στη δίκη. Όταν η τελευταία εκδοθείσα πράξη εφαρμόζει γενικά κριτήρια που θεσπίστηκαν με προηγούμενη πράξη, τότε δεν υπάρχει συνήθως δυσκολία επικλήσεως του άρθρου 184. Αυτό δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Πάντως, αν υποθεθεί ότι στην παρούσα υπόθεση, για τους λόγους που πρόβλεψε η Επιτροπή, η Γαλλία δεν νομιμοποιείται να προσβάλει τον κανονισμό 644/85 βάσει του άρθρου 173, ως προς τους πέντε τελευταίους λόγους που αφορούν ζητήματα σχετικά με τον προηγούμενο κανο-

νισμό, νομίζω ότι, αμφισβητώντας το συντελεστή της νέας εισφοράς με τον πρώτο λόγο που είναι παραδεκτός, η Γαλλία δικαιούται επίσης να προβάλει το « ανεφάρμοστο » των κριτηρίων ή των συντελεστών που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 2541/84 στον οποίο βασίζεται ο κανονισμός 644/85 και τα κριτήρια του οποίου πράγματι επαναλαμβάνει. Δεν χρειάζεται τα κριτήρια αυτά να αμφισβητηθούν για λόγους που είναι παραδεκτοί δυνάμει του άρθρου 173 και που προβάλλονται κατά του κανονισμού 644/85 προτού καταστεί δυνατό να αμφισβητηθούν στον κανονισμό 2541/84 δυνάμει του άρθρου 184.

Αν πάντως γίνει δεκτή η άποψη ότι οι πέντε τελευταίοι λόγοι που επικαλείται η Γαλλία δεν μπορούν να προβληθούν δυνάμει του άρθρου 173 κατά του κανονισμού 644/85, νομίζω ότι οι ίδιοι λόγοι μπορούν να προβληθούν δυνάμει του άρθρου 184 κατά του κανονισμού 2541/84, εφόσον η ισχύς του κανονισμού αυτού « τίθεται υπό αμφισβήτηση » κατά την έννοια του άρθρου 184. Αυτός συνιστά τη νομική βάση από την οποία εξαρτάται το κύρος του κανονισμού 644/85.

Τέλος, προκειμένου να αποκλείσει κάθε δυνατότητα παραδεκτού των επιχειρημάτων που προβάλλει η Γαλλία δυνάμει του άρθρου 184, η Επιτροπή συγκρίνει την παρούσα υπόθεση με τις υποθέσεις εκείνες στις οποίες το Δικαστήριο αρνήθηκε να επιτρέψει σε κράτος μέλος να αμφισβητήσει το κύρος αρνητικής απόφασης που ελήφθη κατά του κράτους αυτού δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, σε προσφυγή που ασκήθηκε από την Επιτροπή κατά του εν λόγω κράτους μέλους, λόγω του ότι παρέλειψε να συμμορφωθεί με την απόφαση. Οι σχετικές υποθέσεις είναι: υπόθεση 156/77, Επιτροπή κατά Βελγίου (ECR 1978, σ. 1881), υπόθεση 52/83, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1983, σ. 3787), και υπόθεση 93/84, Επιτροπή κατά Γαλλίας, απόφαση της 13ης Μαρτίου 1985, Συλλογή 1985, σ. 829. Δεν νομίζω ότι οι υποθέσεις αυτές είναι διαφωτιστικές εν προκειμένω. Οι σχετικές παράγραφοι των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις αυτές

αφορούν την εξέταση των ειδικών δικαιωμάτων προσφυγής στο Δικαστήριο που ορίζει το άρθρο 93, παράγραφος 2. Το δεύτερο εδάφιο της διάταξης αυτής ορίζει τα εξής:

« Αν το εν λόγω κράτος δεν συμμορφωθεί προς την απόφαση αυτή εντός της ταχθείσης προθεσμίας, η Επιτροπή ή οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο κράτος δύναται να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο, κατά παρέκκλιση των άρθρων 169 και 170. »

Όπως έκρινε το Δικαστήριο στην υπόθεση 156/77, Επιτροπή κατά Βελγίου, « η προσφυγή του εν λόγω άρθρου έχει ως μόνο σκοπό να αναγνωριστεί ότι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος παρέλειψε να συμμορφωθεί με απόφαση της Επιτροπής με την οποία του επέβαλε να καταργήσει ή να τροποποιήσει την ενίσχυση αυτή εντός ορισμένης προθεσμίας ». Από αυτό έπεται, σύμφωνα και με τη σαφή διατύπωση της διάταξης, ότι τέτοιες προσφυγές μπορούν να ασκηθούν μόνο από την Επιτροπή ή τα κράτη μέλη πλην αυτού στο οποίο απευθύνθηκε η απόφαση. Το κράτος αυτό υποχρεούται να προσβάλει την απόφαση εμπροθέσμως ή να συμμορφωθεί με αυτή.

Κατά την άποψή μου επομένως, όλοι οι λόγοι που προβλήθηκαν με την υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτοί.

Συνεπώς, επιβάλλεται να εξεταστούν διαδοχικά οι έξι προβληθέντες λόγοι.

Ο πρώτος λόγος είναι ότι η Επιτροπή έσφαλε ισχυριζόμενη ότι « ο όγκος αυτών των εισαγωγών δεν φαίνεται να παρουσιάζει τάση μείωσης κατά τη διάρκεια της περιόδου που πέρασε από την επιβολή της εισφοράς » (τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού), πράγμα που οδήγησε την Επιτροπή να αυξήσει την εισφορά.

Η γαλλική κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι γαλλικές εξαγωγές είχαν στην πραγματικότητα μειωθεί από την επιβολή της αρχικής εισφοράς

που καθορίστηκε με τον κανονισμό 2541/84. Στήριξε τον ισχυρισμό αυτό σε στατιστικά στοιχεία με τα οποία συγκρίνονται οι εξαγωγές της περιόδου Σεπτεμβρίου 1984 — Φεβρουαρίου 1985 με την ίδια περίοδο του 1983/1984. Για την πρώτη περίοδο ο πίνακας δείχνει σύνολο 373 674 εκατόλιτρα, σε σύγκριση δε με τα 329 979 εκατόλιτρα της δεύτερης περιόδου προκύπτει μείωση 11 % περίπου.

Η Επιτροπή προσκόμισε στατιστικά στοιχεία στηριζόμενα στις πληροφορίες που της ανακοίνωσαν τα διάφορα κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού 2541/84. Οι δύο σειρές στατιστικών στοιχείων δεν επιδέχονται άμεση σύγκριση, καθόσον αφορούν διαφορετικά κράτη μέλη και διαφορετικές περιόδους. Για το λόγο αυτό, το Δικαστήριο ζήτησε από τους διαδίκους να σχολιάσουν ο ένας τα μεγέθη του άλλου γραπτώς πριν από την προφορική διαδικασία. Η Επιτροπή έκρινε ότι δεν μπορούσε να αμφισβητήσει τα μεγέθη της Γαλλίας τα οποία ουδέποτε της είχαν ανακοινωθεί· τα μόνα μεγέθη που η Γαλλία ανακοίνωσε στην Επιτροπή δεν ήταν αρκετά ακριβή, όσον αφορά το επίδικο προϊόν, ώστε να είναι χρήσιμα. Η Γαλλία δεν απάντησε στην ερώτηση του Δικαστηρίου, χωρίς να εξηγήσει ικανοποιητικά την παράλειψη αυτή.

Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο, προβάλλει δύο επιχειρήματα. Το πρώτο συνίσταται στο ότι η σύγκριση μεταξύ της περιόδου Σεπτεμβρίου 1984 — Φεβρουαρίου 1985 με τους αντίστοιχους μήνες του 1983 και 1984 είναι απρόσφορη. Παράγοντες, εκτός της επιβολής της εισφοράς, μπορούσαν να είχαν επίδραση επί του όγκου των εξαγωγών κατά τη διάρκεια των περιόδων αυτών ώστε να καθιστούν χωρίς σημασία τη σύγκριση. Αυτό είναι κατά την άποψή μου ορθό. Η σωστή σύγκριση πρέπει να γίνει μεταξύ των τιμών και του όγκου των εξαγωγών που σημειώθηκαν κατά την περίοδο πριν από την επιβολή της εισφοράς και των αντίστοιχων

μεγεθών που σημειώθηκαν κατά τη μετά την επιβολή της εισφοράς περίοδο.

Δεύτερον, προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι, επειδή η ακριβής παρακολούθηση των εμπορικών ρευμάτων είναι εξαιρετικά δύσκολη, δεν πρέπει να αναμένεται ότι τα δύο σύνολα μεγεθών συμπίπτουν σε μεγάλο βαθμό και ότι αρκεί να δει κανείς αν δείχνουν γενικά την ίδια τάση.

Κατά την άποψή μου, τίποτε απ' όσα υποστήριξε η Γαλλία δεν δείχνει ότι η προσέγγιση αυτή είναι εσφαλμένη ή αβάσιμη.

Σύμφωνα με τα μεγέθη της Γαλλίας, οι γαλλικές εξαγωγές προς τα άλλα κράτη μέλη του Σεπτέμβριο 1984 ανήλθαν σε 73 197 εκατόλιτρα. Τον Οκτώβριο του 1984, τον πρώτο πλήρη μήνα μετά την εισαγωγή της εισφοράς, το μέγεθος μειώνεται εντυπωσιακά σε 35 426 εκατόλιτρα. Σημειώνει μικρή αύξηση τους επόμενους δύο μήνες: 43 960 εκατόλιτρα το Νοέμβριο και 39 699 εκατόλιτρα το Δεκέμβριο. Τον Ιανουάριο του 1985 σημειώθηκε απότομη αύξηση σε 64 844 εκατόλιτρα και το Φεβρουάριο οι εξαγωγές ανήλθαν ουσιαστικά στο πριν από την εισαγωγή της εισφοράς επίπεδο, δηλαδή σε 72 853 εκατόλιτρα.

Τα μεγέθη της Επιτροπής για την ίδια περίοδο αφορούν λιγότερα κράτη μέλη (πέντε έναντι οκτώ των γαλλικών στατιστικών) καθώς και αλκοόλη 100 % vol., ενώ τα μεγέθη της Γαλλίας αφορούν αλκοόλη 80 % vol. Μολονότι οι συνολικές γαλλικές εξαγωγές που αναφέρει η Επιτροπή είναι επομένως μικρότερες, τα δύο σύνολα μεγεθών δείχνουν την ίδια βασική τάση. Σύμφωνα με τους αριθμούς της Επιτροπής, οι συνολικές εξαγωγές από τη Γαλλία προς τα πέντε σχετικά κράτη μέλη ήταν 21 415 εκατόλιτρα το Σεπτέμβριο του 1984, 12 299 τον Οκτώβριο, 16 650 το Νοέμβριο, 16 611 το Δεκέμβριο, 23 837 τον Ιανουάριο του 1985 και 28 008 εκατόλιτρα το Φεβρουάριο του 1985.

Επομένως, από τα μεγέθη που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή προκύπτει ότι οι γαλλικές εξαγωγές τον Ιανουάριο 1985 και ακόμη περισσότερο το Φεβρουάριο του 1985 υπερέβαιναν το επίπεδο του Σεπτεμβρίου του 1984 οπότε εισήχθη η εισφορά και, εν πάση περιπτώσει, από το Νοέμβριο σημείωναν σταθερή άνοδο.

Με βάση τα δύο σύνολα μεγεθών νομίζω ότι δεν προκύπτει τίποτε που να δείχνει ότι η Επιτροπή εσφαλμένως θεώρησε ότι κατά την κρίσιμη περίοδο σημειώθηκε τάση μείωσης των γαλλικών εξαγωγών. Απορρίπτω επομένως τον πρώτο λόγο.

Με το δεύτερο λόγο της η γαλλική κυβέρνηση αμφισβητεί τον ισχυρισμό που περιλαμβάνεται στην ίδια αιτιολογική σκέψη ότι « εισήχθησαν αντιπροσωπευτικές ποσότητες του προϊόντος σε τιμές που βρίσκονται σε χαμηλότερο επίπεδο από τις τιμές της αγοράς των κρατών μελών εισαγωγής ». Κατά τη γαλλική κυβέρνηση, αυτό δείχνει ότι η Επιτροπή πιστεύει ότι η αγορά αιθυλικής αλκοόλης είναι αγορά ενός μόνο προϊόντος ή τουλάχιστον ομοιογενούς ομάδας προϊόντων· η άποψη αυτή είναι εσφαλμένη, διότι υπάρχουν τέσσερις τουλάχιστον κατηγορίες αλκοολών οι οποίες, λόγω των τιμών τους, της ποιότητας και της τελικής χρήσης, συνιστούν χωριστές αγορές. Κατά τη γαλλική κυβέρνηση επομένως δεν μπορεί να υπάρχουν « αντιπροσωπευτικές ποσότητες » και το κριτήριο αυτό, για τον καθορισμό της εισφοράς, είναι εντελώς αυθαίρετο.

Η Επιτροπή συμφωνεί ότι υπάρχουν ορισμένες διαφορετικές ποιότητες αιθυλικής αλκοόλης, πλην όμως δεν δέχεται ότι δεν ήταν αντιπροσωπευτικές οι τιμές που έλαβε υπόψη. Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη παραδόσεις εξαιρετικά μικρών ποσοτήτων ή εξαιρετικά υψηλής ποιότητας και διαπίστωσε ότι η τιμή « ελεύθερο στα σύνορα » της γαλλικής αλκοόλης

ήταν σταθερά χαμηλότερη από την τιμή που διαμορφωνόταν στην αγορά των κρατών μελών εισαγωγής. Επιπλέον, θα ήταν εντελώς αδύνατο να συγκριθούν οι γαλλικές τιμές με τις τιμές που διαμορφώνονταν στα κράτη μέλη εισαγωγής αναλόγως των διαφόρων κατηγοριών αλκοόλης ή της τελικής τους χρήσης. Τα κράτη μέλη δεν μπορούσαν να παράσχουν μεγέθη καθιστώντα δυνατή μια τέτοια σύγκριση και, ακόμη και αν υπήρχαν διαφορετικές αγορές στα διάφορα κράτη μέλη, δεν ήταν οπωσδήποτε δυνατή η άμεση σύγκριση. Για παράδειγμα, η Επιτροπή παρατηρεί ότι στο Βέλγιο και στη Γερμανία οι τιμές εξαρτώνται από την τελική χρήση, ενώ στη Δανία και το Ηνωμένο Βασίλειο οι τιμές εξαρτώνται από την ποιότητα της ίδιας της αλκοόλης.

Το πρόβλημα αυτό συνδέεται με τον τρίτο λόγο της γαλλικής κυβερνήσεως που αφορά το άλλο στοιχείο της εξίσωσης της Επιτροπής. Επιβάλλοντας την εισφορά, η Επιτροπή επιδίωξε να εξισορροπήσει, αφενός, τις γαλλικές τιμές « ελεύθερο στα σύνορα » για αντιπροσωπευτικές ποσότητες αλκοόλης (το αντικείμενο του δεύτερου επιχειρήματος) και, αφετέρου, την αποκαλούμενη τιμή ισορροπίας που, κατά τη διατύπωση της πρώτης αιτιολογικής σκέψης του προσβαλλόμενου κανονισμού, « χωρίς να στρεβλώνονται οι όροι του ανταγωνισμού, μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί την κανονική τιμή της μη μετουσιωμένης αλκοόλης στις κοινοτικές αγορές ». Η τιμή αυτή ήταν εξ υποθέσεως μια θεωρητική τιμή, καθόσον ο ανταγωνισμός νοθευόταν από τις γαλλικές εξαγωγές. Τόσο ο προσβαλλόμενος κανονισμός όσο και ο κανονισμός 2541/84 σιωπούν ως προς τη μέθοδο υπολογισμού της τιμής ισορροπίας.

Ο τρίτος λόγος της γαλλικής κυβέρνησης είναι ότι, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει ενιαία τιμή ισορροπίας. Οι διαφορές μεταξύ των εθνικών αγορών καθιστούν αδύνατο τον καθορισμό μιας τιμής η οποία, υπό προϋποθέσεις ανόθευτου ανταγωνισμού, θα επικρατούσε σε όλη την Κοινότητα. Στη Γερμανία και στην Ιταλία υπάρχει εθνική οργάνωση αγοράς· στις

Κάτω Χώρες, υπήρχε αρχικά μια σύμπραξη παραγωγών και τώρα υπάρχει ένας μόνο παραγωγός· στο Ηνωμένο Βασίλειο υπάρχει επίσης ένας μόνο παραγωγός.

Η Επιτροπή δέχεται ότι η γενική εικόνα είναι περίπλοκη. Το κρατικό μονοπώλιο στη Γερμανία έχει ως σκοπό την προστασία των μικρότερων επιχειρήσεων, ενώ το σύστημα στην Ιταλία ευνοεί τα γεωργικά προϊόντα σε σχέση με τα βιομηχανικά. Στη Γαλλία, οι παραγωγοί τείνουν να συμπήξουν κάθετη οργάνωση με τους παρασκευαστές ζάχαρης, ενώ στις Κάτω Χώρες και στο Ηνωμένο Βασίλειο η παραγωγή είναι συγκεντρωμένη σε μία μόνο επιχείρηση. Δεδομένων αυτών και άλλων διαφορών, η Επιτροπή προβάλλει ότι σύστημα που θα ελάμβανε υπόψη όλες αυτές τις διαφορές θα ήταν εξαιρετικά περίπλοκο. Θα έπρεπε να προβλέπει διαφορετικό ύψος εισφοράς για κάθε κράτος μέλος και για κάθε κατηγορία αλκοόλης. Αν είναι αλήθεια, όπως υποστηρίζει η Γαλλία, ότι υπάρχουν τέσσερις κατηγορίες αλκοολών, τότε θα απαιτούνταν η πρόβλεψη 36 διαφορετικών συντελεστών. Θα ήταν επίσης αναγκαίο να θεσπιστεί σύστημα πρόσθετων εισφορών και επιστροφών στο εμπόριο μεταξύ των άλλων κρατών μελών πλην της Γαλλίας. Η Επιτροπή επέλεξε το μόνο πραγματικά εφαρμόσιμο σύστημα.

Η Γαλλία αντιτάσσει ότι θα ήταν δυνατό να εφαρμοστεί διαφορετικό ύψος εισφοράς για κάθε κράτος μέλος, προσαρμοζόμενο προκειμένου να ληφθεί υπόψη η ποιότητα, και στο διακρατικό εμπόριο.

Το ζήτημα δεν είναι μάλλον αν το σύστημα που επέλεξε η Επιτροπή είναι το μόνο εφαρμόσιμο ή αν η λύση που πρότεινε η γαλλική κυβέρνηση είναι εξαιρετικά περίπλοκη, αλλά αν η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της διακριτικής της εξουσίας ή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο. Με την απόφαση St.-Nikolaus-Brennerei κρίθηκε

ότι, δυνάμει του άρθρου 46, η Επιτροπή μπορεί να θεσπίζει « άμεσα μέτρα διασφάλισης » κατά των στρεβλώσεων του ανταγωνισμού « υπό εξαιρετικές και εφήμερες περιστάσεις που δικαιολογούν το μέτρο » και να πρέπει να ενεργεί « το συντομότερο ».

Κατά την άποψή μου, η Επιτροπή είχε εν προκειμένο το δικαίωμα να επινοήσει ένα σχετικά απλό σύστημα, με το οποίο θα επέβαλλε μια κατ' αποκοπή εισφορά επί των γαλλικών εξαγωγών, εφόσον οι εξαγόμενες ποσότητες εξακολουθούσαν να είναι σημαντικές και σε σημαντικά χαμηλότερες τιμές από αυτή που, σε μια γενική εκτίμηση της κατάστασης, μπορούσε να θεωρηθεί ως η ισχύουσα κοινοτική τιμή. Αυτό ειδικότερα συμβαίνει καθόσον τόσο η εισφορά όσο και η θεωρητική τιμή ισορροπίας καθορίστηκαν σε συνετώς χαμηλά επίπεδα εντός του πλαισίου των δυνατοτήτων, πράγμα που δεν αμφισβήτησε η προσφεύγουσα. Θεωρώ ότι ο δεύτερος και τρίτος λόγος δεν έχουν αποδειχτεί.

Ο τέταρτος λόγος που προβάλλει η Γαλλία αναφέρεται σ' ένα από τα στοιχεία που χρησιμοποιήθηκαν για τον υπολογισμό της τιμής ισορροπίας. Η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού ορίζει:

« εκτιμώντας ότι οι τιμές “ελεύθερο στα σύνορα” των μη μετουσιωμένων γαλλικών αλκοολών που προσφέρονται στην Κοινότητα αυξήθηκαν ελαφρά, ενώ η προαναφερόμενη τιμή ισορροπίας αυξήθηκε σημαντικά· ότι, λόγω της εξέλιξης της τιμής της μελάσσας κατά τη διάρκεια του τελευταίου τριμήνου του 1984, αυτή η τιμή ισορροπίας καθορίστηκε σε 52 ECU ανά εκατόλιτρο· ότι επομένως, είναι αναγκαίο να αυξηθεί ανάλογα το ποσό της εξισωτικής εισφοράς. »

Όπως έχω ήδη αναφέρει, πράγματι, ούτε ο προσβαλλόμενος κανονισμός ούτε ο κανονισμός 2541/84 καθορίζουν τη μέθοδο υπολογισμού της τιμής ισορροπίας. Η προσφεύγουσα

κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο υπολογισμός της τιμής ισορροπίας βάσει της μηνιαίας τιμής cif της μελάσσας ζαχαροκαλάμου στην αγορά του Ρότερνταμ, όπως τον έκανε η Επιτροπή, ήταν απρόσφορος. Κατά τη Γαλλία, η μελάσσα ζαχαροκαλάμου που χρησιμοποιείται ως πρώτη ύλη για την παραγωγή αλκοόλης γεωργικής προελεύσεως στην Κοινότητα δεν υπερβαίνει το 20 %. Η μεγαλύτερη ποσότητα κοινοτικής αλκοόλης παράγεται από τη μελάσσα ζαχαροτεύτων, κυριότερος παραγωγός της οποίας είναι η Γαλλία, καθόσον η μελάσσα αυτή είναι υποπροϊόν της ζάχαρης που παράγεται από τεύτλα. Η τιμή cif-Ρότερνταμ της μελάσσας ζαχαροκαλάμου είναι επίσης απρόσφορη, διότι οι παραγωγοί αλκοόλης προμηθεύονται την πρώτη ύλη με ετήσιες συμβάσεις και έτσι προστατεύονται από τις μηνιαίες διακυμάνσεις της τιμής και διότι, για τεχνικούς λόγους, η μελάσσα ζαχαροκαλάμου και η μελάσσα ζαχαροτεύτων δεν υποκαθίστανται μεταξύ τους.

Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι η μελάσσα ζαχαροκαλάμου χρησιμοποιείται ως πρώτη ύλη για το 23 % περίπου της κοινοτικής αλκοόλης, μέγεθος που δεν απέχει και πολύ από το « λιγότερο του 20 % » που πρόβαλε η γαλλική κυβέρνηση. Αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι ότι υπάρχει σταθερή σχέση μεταξύ της μελάσσας ζαχαροκαλάμου και της μελάσσας ζαχαροτεύτων και ότι η μόνη τιμή που καθορίζεται κανονικά είναι η τιμή cif-Ρότερνταμ του ζαχαροκαλάμου. Η Επιτροπή προσκόμισε πίνακα όπου συγκρίνονται η τιμή Ρότερνταμ σε ECU και σε δολάρια ΗΠΑ με την τιμή εργοστασίου ενός γερμανού παραγωγού. Από τον πίνακα αυτό προκύπτει ότι η τιμή των ζαχαροτεύτων είναι σταθερά υψηλότερη από την τιμή του ζαχαροκαλάμου και ότι οι δύο τιμές έχουν την ίδια τάση, μολονότι η διαφορά μεταξύ των δύο κυμαίνεται.

Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου υποστήριξε ότι δεν μπορεί να αναμένεται άμεσος παραλληλισμός μεταξύ των δύο αυτών τιμών.

Προσκόμισε γραφική παράσταση εκφράζουσα τα ίδια μεγέθη με βάση το διμηνιαίο μέσο όρο και εμφανίζουσα ότι ο συσχετισμός είναι λιγότερο ακριβής. Ακόμη κι αν δεν πρόκειται για ακριβή συσχετισμό, νομίζω ότι τα τέσσερα επιχειρήματα που πρόβαλε το Ηνωμένο Βασίλειο είναι πειστικά και δεν έχουν αντικρουστεί επαρκώς από τα αποδεικτικά στοιχεία ή τα επιχειρήματα της γαλλικής κυβέρνησης. Πρώτον, υπάρχει μια σταθερή σχέση μεταξύ των τιμών του ζαχαροκαλάμου και των ζαχαροτεύτων. Η γαλλική κυβέρνηση εσφαλμένως υποστηρίζει ότι η μελάσσα ζαχαροκαλάμου και η μελάσσα ζαχαροτεύτων δεν μπορούν να υποκατασταθούν μεταξύ τους: οι παραγωγοί του Ηνωμένου Βασιλείου και των Κάτω Χωρών χρησιμοποιούν και τα δύο είδη μελάσσας. Πάντως, το νίτρο βρίσκεται στη μελάσσα ζαχαροτεύτων, ενώ πρέπει να προστεθεί στη μελάσσα ζαχαροκαλάμου για την παραγωγή αλκοόλης. Συνεπώς, η μελάσσα ζαχαροτεύτων υπερέχει της μελάσσας ζαχαροκαλάμου. Δεύτερον, αυτό έχει ως συνέπεια μια σταθερή σχέση τιμής μεταξύ των δύο ειδών μελάσσας που καθιστά την τιμή cif-Ρότερνταμ της μελάσσας ζαχαροκαλάμου, η οποία είναι η μόνη τιμή που καθορίζεται και συνεπώς η μόνη που μπορεί να εξακριβωθεί αντικειμενικά, μια πρόσφορη τιμή αναφοράς. Τρίτον, δεν είναι αλήθεια ότι όλοι οι κοινοτικοί παραγωγοί αλκοόλης συνάπτουν ετήσιες συμβάσεις προμήθειας πρώτων υλών· οπωσδήποτε αυτό δεν συμβαίνει στο Ηνωμένο Βασίλειο. Τέλος, το γεγονός ότι οι γάλλοι παραγωγοί προστατεύονται από τις μηνιαίες διακυμάνσεις των τιμών είναι στην πραγματικότητα συνέπεια της γαλλικής οργάνωσης αγοράς. Η Επιτροπή υποστηρίζει την άποψη αυτή, προσθέτοντας ότι, ακόμη και στα κράτη μέλη στα οποία συνάπτονται ετήσιες συμβάσεις, δεν συνάπτονται κατ' ανάγκη κατά την ίδια εποχή του χρόνου και, εν πάση περιπτώσει, τίποτα δεν εμποδίζει τους παραγωγούς να διενεργούν πρόσθετες προμήθειες από την αγορά του Ρότερνταμ.

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η γαλλική κυβέρνηση αμφισβήτησε την άποψη αυτή. Ειδικότερα, πρόεβαλε το επιχειρήμα ότι η

τιμή εργοστασίου ενός γερμανού παραγωγού δεν ήταν καθόλου αντιπροσωπευτική των τιμών στο σύνολο της Κοινότητας. Πάντως, η γαλλική κυβέρνηση δέχτηκε ότι δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει αξιόπιστα στατιστικά στοιχεία ώστε να μετριάσει ή να ανατρέψει το αποτέλεσμα που συνάγεται από τα μεγέθη που επικαλέστηκε η Επιτροπή.

Λαμβάνοντας υπόψη όλους αυτούς τους παράγοντες, θεωρώ ότι δεν αποδείχτηκε ότι εσφαλμένως η Επιτροπή έλαβε την τιμή cif-Ρόττερνταμ της εισαγόμενης μελάσσας ζαχαροκαλάμου ως βάση αναφοράς για τον υπολογισμό της θεωρητικής τιμής ισορροπίας στην Κοινότητα. Νομίζω ότι η απόδειξη της Επιτροπής ως προς τη σχέση μεταξύ της μελάσσας ζαχαροκαλάμου και της μελάσσας ζαχαροτεύλων δεν έχει αντικρουστεί με τους ισχυρισμούς της γαλλικής κυβέρνησης. Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος είναι απορριπτός.

Ο πέμπτος λόγος αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β), του κανονισμού 2541/84, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού [η αντίστοιχη διάταξη στο αρχικό κείμενο του κανονισμού 2541/84 είναι το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β)]. Η διάταξη αυτή προβλέπει την εφαρμογή της εισφοράς εκτός αν η « αλκοόλη έχει μετουσιωθεί σύμφωνα με τις διατάξεις που εφαρμόζονται στη Γαλλία στον τομέα αυτό ».

Έπεται ότι η εισφορά θα επιβληθεί και σε παρτίδα μη μετουσιωμένης αλκοόλης, έστω και αν προορίζεται να μετουσιωθεί σε άλλο κράτος μέλος.

Κατά τη γνώμη μου επομένως, η προσφυγή της γαλλικής κυβέρνησης πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή στο σύνολό της, να απορριφθεί όμως ως αβάσιμη. Η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της Επιτροπής και της κυβέρνησης του Ηνωμένου Βασιλείου.

Μολονότι είχα αρχικά αμφιβολίες ως προς την ανάγκη επιβολής της εισφοράς στην αλκοόλη που μετουσιώνεται στη Γαλλία σύμφωνα με τους κανόνες της χώρας προορισμού, δέχομαι την εξήγηση της Επιτροπής (που δεν αντικρούστηκε) ότι η μόνη αλκοόλη που θεωρείται μετουσιωμένη στη Γαλλία είναι η αλκοόλη που έχει μετουσιωθεί σύμφωνα με τους γαλλικούς κανόνες. Επιπλέον, θεωρώ ότι, όπως τονίζει η Επιτροπή, το σύστημα της εξισωτικής εισφοράς εν πάση περιπτώσει θα υπονομευόταν αν ένας αγοραστής, σε κράτος μέλος, αλκοόλης που δεν είχε μετουσιωθεί στη Γαλλία αλλά έπρεπε να μετουσιωθεί στο εν λόγω κράτος μέλος, μπορούσε να αγοράσει την αλκοόλη ελεύθερη εισφοράς. Συνεπώς, θεωρώ ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει, η δε πράξη της δεν ήταν παράνομη.

Ο έκτος και τελευταίος λόγος της Γαλλίας είναι ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός πρέπει να ακυρωθεί καθόσον η εισφορά επιβάλλεται επί όλων των εξαγωγών γαλλικών αλκοολών, περιλαμβανομένων και εκείνων των οποίων η τιμή υπερβαίνει την τιμή ισορροπίας και που δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι διαταράσσουν την αγορά κατά την έννοια του άρθρου 46. Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι όλες οι αλκοόλες που παράγονται στη Γαλλία, ανεξάρτητα από την ποιότητα και την τιμή τους, αντλούν πλεονεκτήματα από την εθνική οργάνωση αγοράς, η οποία στην πραγματικότητα ενθαρρύνει τις εξαγωγές, καθόσον οι πωλήσεις στην εσωτερική αγορά υπόκεινται στο γνωστό ως συμπηφιστικό φόρο. Νομίζω ότι το τελευταίο αυτό επιχειρήμα είναι ορθό. Θεωρώ ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να επιβάλει την ενιαία αυτή εισφορά.